

Børne Blad

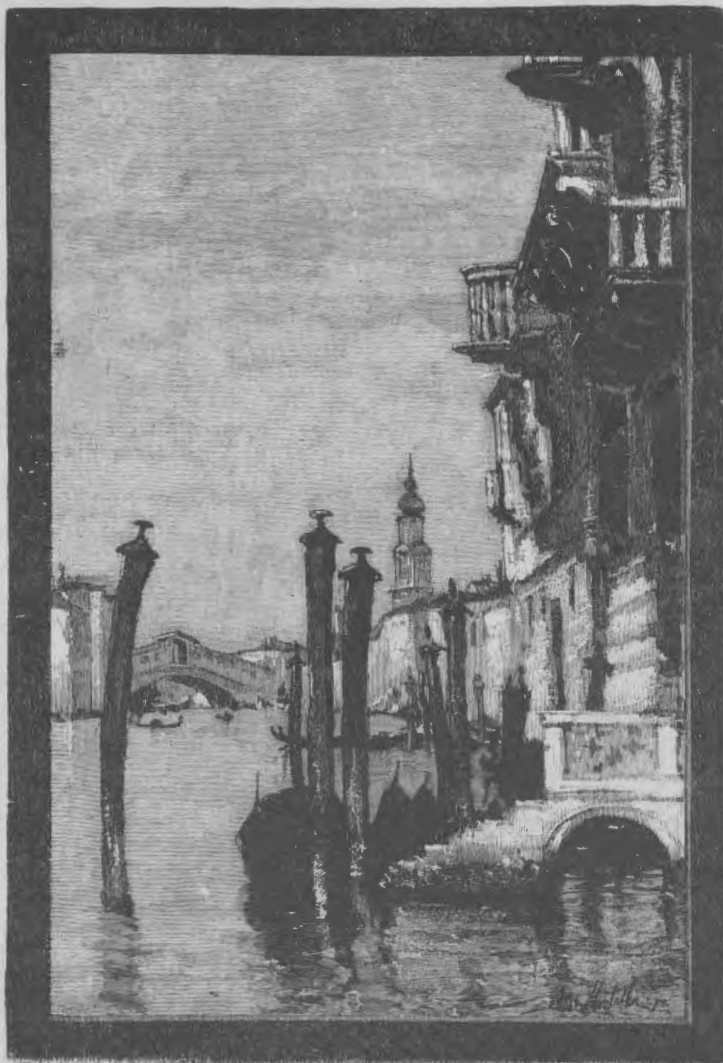

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 18.

6te mai 1900.

26de aarg.

Parti fra Venedig.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I passer til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Wangnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bibelhistorien stykke 66.

Den rige bonde.

"Han dynger op og ved ikke, hvo der skal samle det ind" (Salm. 39. 7).

Hvad var det, som bragte Jesus til at fremstige denne lignelse? Se Lukas 12, 13. 14.

Jesus talte til sine disciple; men flere tusende mennesker hørte paa ham. Da var der en mand, som tænkte: denne Jesus er en merkelig mand. Se, om du kan faa ham til at hjælpe dig. Hvad var det, han vilde faa Jesus til at hjælpe sig i? — Jo, manden var uklar med sin broder om en arv. Kunde han nu faa Jesus, som maatte have en vidunderlig magt over hjerterne, paa sin side og faa ham til at ale med broderen, saa vilde han nok faa den del af arven, som han troede tilkom ham.

Der er mange mennesker, som i lighed med denne mand vil have timelig fordel af Jesus, men de aandelige og himmelske ting, som Jesus kom for at give os, bryder de sig ikke om. Naar de saa ikke finder hos Jesus de timelige ting, som de ønske, saa er de straks færdige til at forlade ham og hans kirke og vender sig andensheds hen, selv om de dermed fornægter den kjære herre Jesus.

Jesus forstod denne mands verdslige, pengegjerrige sind, og saa fortalte han lignelsen om den rige bonde.

Jesus kalder ham: du daare! Han var ikke klog og forstandig. Han var en nar. Lad os nu se, om vi ogsaa kan opdage hans daarskab.

Der var et rigt menneske, hvis mark gav rig grøde. Saa begynder lignelsen. Han var, hvad vi kalder en farmer. Han var rig. Det er ingen skam at være rig, hvis man har faaet sin rigdom paa rette maade. Abraham var rig. Vigesaa Job og David og mange andre fromme Guds børn.

Der staar ikke, at denne mand var bleven rig paa urigtig maade. Hans mark gav rig

grøde. Han var en dygtig farmer. Og han har taget vare paa sin farm. Det bør enhver farmer gjøre. Ellers kan han ikke vente rig grøde. Bistnok er det Herren, som giver grøde; men han giver den ikke til ladhans.

Saalangt har vi intet at badle denne bonde for.

Han tænkte ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre? Thi jeg har ikke rum til min grøde.

Var det noget urigtigt i dette, at manden tænkte saa? Nei, aldeles ikke. Vi skal alle tænke vel over, hvad vi har at gjøre. Ogsaa farmeren bør tænke paa det, hvorledes han skal tage vare paa det, som han faar af ageren. — Saalangt viser altsaa den rige bonde sig som en meget forstandig mand.

Saa siger bonden videre: Jo, dette vil jeg gjøre: jeg vil ribe mine lader ned og bygge dem større og samle deri al min grøde.

Vilde ikke enhver fornuftig farmer gjøre ligedan? Jo, ganske vist. Naar vi kommer ud paa landet og ser store lader, saa tænker vi: Her bor en dygtig og forstandig farmer. Ser vi derimod smaa lader og daarligt stel, saa tænker vi: her er det ikke rart beventt med farmingen.

Hvad slags mand er da denne rige bonde i vor bibelhistorie? De allerfleste vilde sige: Han er en dygtig og hæderlig og forstandig farmer.

Hvorledes kan da Jesus kalde ham en daare?

Jo, der staar om ham, at naar han havde faaet stelt alting saa vel med sin farm, som han vilde, saa vilde han sige til sin sjæl: slaa dig til ro, æd brød og vær glad!

Stakkars mand! — sin sjæl havde han endnu ikke tid til at sørge for. Først maatte han faa alt andet i orden. Just ligedan tænker mange mennesker. De har endnu ikke tid til at tænke paa sin sjæl. De har det saa travelt med sine lege, eller med sine fornøielser; eller naar de er blevne ældre, med sin farm, med sin handel o. s. v. Saa forsømmer de Guds ord, forsømmer bønnen, bliver borte fra kirken, fra nabbernen.

Vil de da ingenting gjøre for sin sjæl? Jo den rige bonde vilde nok med tiden ogsaa sørge for sin sjæl. Hvad vilde han da gjøre for den? — Han vilde sige til den: nu har du forraad for mange aar, slaa dig til ro, æd, brød og vær glad.

Besynnderlige menneske! han mente, at hans

sjæl kunde finde søde i det, som han havde samlet i sin store lade. Han vilde behandle sin sjæl, som om den var en gammel heft, der kunde lebe paa hør og havre og korn. Saa skulde den faa det godt i mange aar. Just som om han havde lebeaarene i sin haand.

Saa ligger han der en nat og tænker paa, hvor herligt han skal faa det i fremtiden.

Men der er en Gud, som raader for liv og døb. Og Gud siger til ham: Du daare, i denne nat kræves din sjæl af dig. Du skal dø!

Manden er ikke færdig, men bøden er færdig.

Kan han faa grøden med sig? Nei, den skal nu tilhøre andre. Hvad har han saa at tage med sig? intet, aldeles intet. Han troede, han var rig. Han er aldeles fattig. Ikke et gran kan han faa med sig af det, som han arbejdet med.

Havde han søgt Guds naade i Kristus, saa havde han nu haft en frelst sjæl. Havde han takket Gud for sin rigdom, kunde han nu have taget med sig et taknemmeligt hjerte. Havde han i taknemmelighed mod Gud hjulpet fattige, saa vilde fattige have taget mod ham i de evige boliger. Havde han nættet hungrige, vederbøget tørstige, klædet nøgne, besøgt syge, taget fremmede til sig, saa vilde Herren nu have sagt til ham: Gudsomhelst du har gjort mod en af mine mindste, har du gjort mod mig.

Men han havde ikke tænkt paa, endfise gjort nogen af disse ting. Han havde bare tænkt paa, hvorledes han skulde samle jordiske skatte og saa faa æde, drikke og være glad. Vi maa nok sige: Han var en daare; en nar.

Men flige daarer er alle de, som bare tænker paa dette liv og ikke sørger for det liv, som kommer efter dette.

Du daare, i denne nat kræves din sjæl af dig!

En rig og fornem fyrste, der havde valgt et lystigt mennefte til sin hofnar, gav ham en kunstig udskåret stof med den befaling at bære den, indtil han fandt en, som var større nar, end han selv.

Da fyrsten nogen tid efter blev dødelig syg, kom ogsaa narren hen til hans seng. Fyrsten fortalte ham om sin farlige tilstand og sagde ham, at han snart maatte afsted. Narren begyndte at græde og spurgte: "Hvor vil du hen?"

"Til en anden verden", svarede fyrsten. "Naar kommer du tilbage? kommer du tilbage om en maaned?" "Nei!" "Maaste om et aar da?" "Al, aldrig mere, aldrig mere." "Aldrig mere?" "Har du da sørget for at faa et godt opholdssted i den anden verden, siden du skal blive der saa længe?" "Al nei, heller ikke." "Hvad for noget?" sagde narren, "du skal til en anden verden og kommer aldrig mere igjen og har dog ikke sørget for at faa det godt derhenne? nu saa skal du tage min stof, tag den kun, for sliig en nar har jeg aldrig været." Saa maatte den døende tage stoffen.

Afskeden.

Paa østkysten af Sjælland ud imod Lillebelt er hele kysten fra by til by bestrøet med venlige indbydende fisterboliger. De ligger for det meste kun nogle faa minutters gang, fra landingsstedet, hvor baadene ligger forstøiede, sagte stulpende op og ned, ofte med hyltefede fulde af livlige fisk ved siden. Fisterne her er sjelden fattige; thi havet giver som oftest et rigeligt udbytte, og den slittige fister og hans familie har al grund til at være tilfredse, er det som regel ogsaa; thi fisteren er en forstandig mand, som ude paa dybet mellem himmel og hav lærer at forstaa lidt af Guds almagt og visdom og siger ham tak og pris for alt godt. Det er om en af disse fisterfamilier denne lille fortælling dreier sig.

Det var en tidlig maimorgen, at der var mere end almindelig travlhed i nævnte familie; thi den ældste af børnene, datteren Mette, skulde denne dag forlade hjemmet for at reise ind til den nærliggende kjøbstad for at tage tjeneste der. Derfor var der travlhed og bevægelse i det lille hjem; thi det var den første adskillelse, som skulde finde sted indenfor deres lykkelige familietreds; derfor saa fader og moder ofte hen paa deres ældste datter, hun gik nu i sit syttende aar, var høi, velvoksen og vakker at se til, ja moderen tjenste det næsten med et stik i hjertet, hvor smuk hun var, naar hun tænkte paa adskillelsen og paa de farer og fristelser som hun vidste vilde møde hende, som hjemmets indskidelse hidtil havde beskyttet hende imod. Og datteren selv, ja hun gik der travl og rastløs, som maatte hun rundt i hver en krog, før hun skulde afsted. Det vilde jo vare dage, ja maaste

Ø fiskerens hjem.

3 jagttiden.

uger, inden hun skulde gjense det altsammen og mindst en halv snes gange havde hun grebet den lille treaars gamle broder og kysset ham.

"Ja, nu vil jeg gaa ned og gjøre baaden istand, min pige, og saa maa du gjøre dig færdig, om du endnu har noget at faa istand."

"Ja, fader, jeg skal straks være færdig", svarede Mette.

Mens faderen og de yngre søstende gik mod stranden, blev moder og datter alene tilbage.

"Nu mit barn, du har vel alt, hvad du skal have i din kuffert?"

"Ja moder, jeg tror ikke, jeg har glemt noget", svarede Mette.

Kufferten blev laaset af, og Mette tog overtpiet frem for at være helt færdig, naar faderen kom tilbage.

"Jeg maa dog et øieblik ud i haven for at sige farvel til liljerne."

"Ja, gjør du det mit barn." Og Mette gik.

Mens moderen nu hyslede alene i stuen, var det, som hele hendes ældste barns liv gled forbi hendes indre blik; hun — Mette — havde været en god pige, hun havde som den ældste maattet hjælpe til i huset og med de smaa, der havde været liden tid til at lege, om sommeren havde hun gaaet til landsbyskolen fire dage om ugen, om vinteren mindre, da veien var lang, og veiret ofte baade koldt og stormfuldt. Men saa havde hun læst hjemme og lært de mindre børn at læse, efterhaanden som de blev store nok; hun havde et blødt og kjærligt sind, og naar moderen havde været syg, saa var det Mette, som hgggede om hende og tog sig af huset og de mindre søstende — ja, Mette havde været en god datter. Og dog var der en underlig beklemthed over moderen, som hun ikke kunde blive fri for. Hun gjorde sig selv spørgsmaalet næsten uden at vide det: Var Mette en kristen? Havde hun givet Gud sit hjerte, saa at moderen med glad fortrøstning kunde overgive sit barns fremtid til ham, som styrer og leder alt? Ja, kunde moderen vide det? Helt siden Mette som barn lærte at sige sine morgen- og aftenbønner, havde hun bedet dem, havde deltaget i morgen- og aftenandagt, naar Guds ord blev læst, havde ogsaa god kundskab deri, havde ofte sunget de salmer og sange, hun havde lært hjemme og i skolerne og dog — ja, nu kom faderen tilbage.

"Se saa, nu er vi klare, Mo'r; hvor er Mette?"

"Hun gik ud i haven; jeg vil gaa og se, hvor hun bliver af", svarede moderen.

Hun gik bag om huset, men Mette var ikke der. Maaſte hun er gaaet ned til stranden, tænkte moderen og gik hurtig nedover mod det lille baadhus, der laa nogle skridt fra havet. Foran dette stod Mette; hun vendte ryggen til moderen og hørte ikke hendes komme i det bløde sand. Moderen stansede ubilkaarlig nogle skridt fra datteren. Hun hørte hendes stemme — hvem talte hun med, som hun stod der med hænderne foldede over brystet og blikket løftet udad og opad? Moderen lyttede, og ordene kom klare og tydelige til hende: "Herre min Gud og skaber, du som har været saa god imod mig, helt siden jeg blev født og indtil nu, du som har elsket mig, naar jeg prøvede at behage dig, og baaret over med mig i kjærlighed; naar jeg gjorde dig imod; dig beder jeg om at gaa med mig, naar jeg nu skal forlade mine kjære forældre og mit hjem, hvor jeg har været saa glad og høvt saa mange skjønne dage, hjælp du mig nu min Gud og hold mig nær til dig, saa jeg aldrig skal slippe dig, men maa komme vel igjennem, for Jesu skyld, for din kjærligheds skyld! Amen." Det var de ord, som kom til moderen, som hun stod der; hun blev saa let og saa glad. "Mette", kaldte hun sagte.

"O moder, er du her?" og hun stammede lidt forvirret.

"Ja, kjære barn, din moder er her, og hun er saa glad, saa glad ved at se og vide, at hendes kjære datter tager Gud med, naar hun nu skal bort fra os; han vil sikkert bevare dig mit barn."

Mette hørte hobeidet ind mod moderens bryst, og et øieblik holdt de hinanden fast omslynget, saa gik de stille, næsten høttidelig op mod huset; der var kommen en ny glæde i deres hjerter, en ny forstaaelse mellem dem.

Nu kom faderen med kufferten, og endnu lidt tid med at sige farvel til søstende, saa sad Mette med faderen i baaden, og snart fløi denne for fulde seil over havet, mens moder og søstende fulgte den med blikket, saa længe den kunde øines. Men det tunge i moderens hjerte var borte, der var kun stille fred og tak tilbage, for Mette reiste, men Gud var med, og saa har det ingen nød; thi hvad enten det nu gjælder en kort reise eller den lange reise ud over livet eller den endnu længere reise bort fra dette land, naar vi siger farvel til slegt og venner uden at vide, naar vi skal gjense dem; har vi Gud med os; saa kan vi trøstlig sige, som der staar i salmen:

Jeg reiser og ved, hvor reisen gaar hen, den gaar til Guds evige rige.

Jeg reiser til aanderne's fader og den, til landet, hvor aldrig med sorg igjen fra sjælene sjælene viger.

S. Alhver.

J. C. v. Hoffens barnehistorier.

Store planer.

Der var tre børn hos Birks — Sven, Julie og lille Ester, som endnu laa i buggen og som i almindelighed kaldtes Tulla, "Ester", lille søster eller et andet af alle de kjælenavne, som er saa almindelige for den yngste af familien. Sven var fem aar, en liden livlig brunspiet gut, meget tilbøielig til at udfaste store planer og meget rask til at sætte dem igang, selv om han ikke altid kunde skaffe dem et heldigt udfald. Julie var tre aar og sin bror "Fen"s ivrige beundrer og trofaste bundsforvandt, ogsaa naar det gjaldt foretagender, som kunde have temmelig betænkelige følger og stod i aabenbar strid med al lov og orden. Rigtignok kunde det hændes, at hun, naar gjengjældelsens time slog, temmelig feigt forraabte sin leder og søgte at undskyldte sig med, at "det var Fen!" men straks efter var hun igjen færdig til at følge "Fen" paa nye eventyr.

Slig gik det ogsaa en dag i julehelgen, da Sven havde spekuleret ud, at Julies nye Noas-art burde ud at seile i vandtønden i kjøkkenet.

"Det skal blive saa fornufteligt", sagde Sven.

"Ja, det sta' bli saa fornufteligt!" ifemte Julie, og i et ubevogtet øieblik smøg de smaa sig ud i kjøkkenet, hvor de ganske rigtig fandt en vandtønde, som de kunde bruge, og ingen tilskuere, som kunde gribe forstyrrende ind i deres planer.

Det var naturligtvis Sven, som bar arken og paatog sig besværet med at sætte den paa vandet.

"Se nu!" raabte han triumferende og tog hænderne bort, som hidtil havde beskyttet det lille fartøj. Men hvad fik du se? Jo, at arken gjorde en høist bedrøvelig kulbøtte og vendte kjølen i veiret, og ikke nok dermed, men taget, der danne laaget til arken, som i almindelighed paa legetøjsæfter, gik op, og alle arkens indbaanere styrkede i bølgerne, hvor de svømmede om i den vildeste forvirring.

Julie begyndte at ramstrige, saa hun blev mørkerød i ansigtet og blaa om læberne.

I det første øieblik blev Sven ogsaa lidt forstrækket, men han kom sig snart, kneb beslutsomt læberne sammen og for ned i vandet med armene for at redde de flibbrudne, og saa ivrig blev han i dette rebningsarbejde, at han nær var stuft paa hovedet i vandtønden, hvis han ikke selv var bleven grebet i nakkens og sat midt ud paa gulvet.

Julies skrig havde kaldt folk til fra flere kanter. Ja, selv mama havde hørt hende og var forstrækket styrket ud i kjøkkenet. Det var netop mama, som havde grebet fat i Sven midt under hans rebningsforsøg.

"Hvad skal dette bethde?" raabte hun.

"Synsfloden, mama!"

"Ulydige gut, hvad er det, du har taget dig for?"

"Jeg har taget op arken, mama", sagde Sven, "og her er Noah og elefanten og ræven", tilspøiede han stynsomt og rakte frem sin lille vaade haand med de omtalte gjenstande, "og jeg har reddet de andre ogsaa", fortsatte han ivrig og pøgte paa nogle dyr, han havde lagt paa gulvet. (Fortf.)

Træet.

(Af "Arne".)

Træet stod færdig med blad og med knop.

"Skal jeg ta' dem?" sa' frosten og pustedes op.

"Nei, kjære, lad dem staa,

til blomster sidder paa!"

had træet og skal isfra rood og til top.

Træet fik blomster, saa fuglene sang.

"Skal jeg ta' dem?" sa' vinden og viftet og svang.

"Nei, kjære, lad dem staa

til hæret sidder paa!" —

had træet, i vinden det dirrende hang.

Dg træet fik bær under solpiets glød.

"Skal jeg ta' dem", sa' jenten saa ung og saa rød.

"Ja, kjære, du kan ta',

saamange du vil ha'!"

sa' træet, og grenen den bugnende bød.

Gudfader os bevare,
de store med de smaa.
Hans hellig englefare
en stans om os flaa!

En dyreptners bekjendelse.

„**H**avde min far tugtet mig,“ sagde en morder paa vei til retterstedet, „da jeg stal vinen ud paa smaa spurve, vilde jeg ikke nu være kommen til at dø paa skafottet.“

Forskjel mellem en kamel og en drukkenbolt

En kamel kan arbejde dag paa dag uden at drikke, medens en drukkenbolt kan drikke dag efter dag uden at arbejde.

Du maa tilgive.

En liden pige havde gang paa gang tilgivet sin usiftkelige broder; men tilsidst syntes hun, det gik for vidt, og vilde ikke mere. Da talte en onkel alvorlig til hende om sagen og sagde blandt andet, at hvis hun ikke vilde tilgive, kunde hun ikke længere bede fadervor; Gud vilde ialfald ikke længere høre hende.

Da sprang den lille hen til broderen, kyssede ham og sagde: „Nei det holder jeg ikke ud ikke at kunne bede fadervor.“

Prøvelser.

Tab ikke modet, om det ser mørkt ud! Ved Jesus om hjælp. Han har en dobbelt maade at hjælpe paa: enten kan han tage bort det, som er saa tungt for dig, eller han kan give dig kraft til at bære det.

Naar prøvelserne nærmer sig, ligner de den unge løve, som brølede kom imod Samson; men naar vi seirer i dem, vil vi ligesom ham finde en biesværn deri.

Et kvikt svar.

Den bekjendte amerikanste general og præsident Georg Washington befandt sig en vinterdag som gjest hos nogle kjenninge. Han kom da til at sidde saa nær ovnen, at tilslut varmen ikke var til at holde ud, og med en høflig undskyldning vilde han flytte sig.

„Jeg troede hr. general,“ ytrede spørgende en dame, at De var bedre vant til ilben!“

„Ganste vist,“ svarede generalen, „men jeg har aldrig kunnet taale den i ryggen.“

Opl. paa billedgaade i nr. 16.

De skotske soldater gaar i kampen under sættepibens toner.

Billedgaade.

$\frac{10}{R}$

$\frac{F}{1}$

hest
løve
sne

N **G**